

Taitavasti punottu, yllättävä juoni kertoo anteeksi-
annosta ja uusista mahdollisuuksista. – KIRKUS REVIEWS

BETH O'LEARY

Hukka- reissu

SUOMENTANUT HELI NASKI

WSOY

Beth O'Leary

HUKKAREISSU

SUOMENTANUT HELI NASKI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

The No-Show

COPYRIGHT © 2022 BETH O'LEARY LTD

SUOMENKIELINEN LAITOS © HELI NASKI JA WSOY 2022

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-49291-8

PAINETTU EU:SSA

Siobhan

Mies ei ole täällä.

Siobhan hengittää hitaasti ulos nenän kautta. Hän yrittää rauhoittua, mutta tuloksena on pikemmin vihainen sonni kuin zen.

Hän peruutti tämän takia aamiaisen ystävänsä kanssa. Hän on kihartanut hiuksensa ja laittanut huulipunaa ja ajellut särensä (ei pelkästään polvien alapuolelta, vaan ylös asti, siltä varalta että miehen tekisi mieli sivellä hänen reittään pöydän alla).

Mutta se roisto ei ole täällä.

»En ole vihainen», hän sanoo Fionalle videopuhelussa. He käyttävät aina videopuhelua – Siobhan uskoo vahvasti katsekontaktin voimaan. Sitä paitsi hän tahtoo, että edes *joku* näkee, miten upealta hän näyttää tänään, vaikka se joku olisi vain kämppis. »Hyväksyn tilanteen. Hän on mies, siispä hän tuotti minulle pettymyksen. Mitä muutakaan voi odottaa?»

»Sinulla on seksimeikki», Fiona sanoo ja siristää silmiään näyttöä katsoessaan. »Kello ei ole vielä edes yhdeksää aamulla, Shiv.»

Siobhan kohauttaa olkapäitään. Hän istuu yhdessä niistä kahviloista, jotka ylpeilevät omituisuudellaan. Se on piirre, jota hän ei voi sietää missään eikä kenessäkään, ja hänen edessään pöydällä on puoliksi juotu tuplaespressokauramaitolatte. Jos hän olisi tiennyt joutuvansa oharien uhriksi ystävänpäivänä,

hän olisi ottanut oikeaa maitoa. Siobhan on vegaani vain ollessaan hyvällä tuulella.

»Seksiähän me harrastamme», hän vastaa.

»Myös aamiaistreffeillä?»

He eivät itse asiassa ole koskaan ennen sopineet aamiaistreffejä. Mutta kun Siobhan sanoi olevansa pikavisiitillä Lontoossa, mies kysyi: *Huvittaisiko sinua mahdollisesti syödä aamiaista kanssani huomenaamulla...?* Aamiaistreffien ehdottaminen merkitsi taatusti jotain – etenkin y-päivänä. Yleensä he viettävät treffinsä Siobhanin hotellihuoneessa, useimmiten iltayhdentoista jälkeen. He tapaavat kuukauden ensimmäisenä perjantaina sekä satunnaisesti joskus muulloin, jos Siobhan sattuu olemaan Lontoossa.

Se sopii mainiosti. Se riittää. Siobhan ei *tahdo* enempää – mies asuu Englannissa, hän asuu Irlannissa, molemmat ovat kiireisiä. Heidän järjestelynsä toimii täydellisesti.

»Oletko varma, ettet tahdo odottaa vielä viittä minuuttia?» Fiona kysyy ja kohottaa siron kätensä huulilleen nielaistessaan suullisen maissihiutaleita. Hän istuu heidän keittiönpöytänsä ääressä hiukset yhä yöletillä. »Jospa hän on vain myöhässä?»

Siobhania vihlaisee koti-ikävä, vaikka hän on ollut poissa vain päivän. Hän kaippaa heidän keittiönsä tuttua sitruunaista tuoksua ja oman vaatehuoneensa rauhaa. Hän kaippaa sitä versiota itsestään, joka ei ole vielä erehtynyt toivomaan, että hänen suosikkihoitonsa tahtoisi kenties jotain enemmän.

Hän siemaisee latteaan niin huolettomasti kuin pystyy. »Älä nyt viitsi. Tästä tuli hukkareissu», hän sanoo ja kohauttaa olkaansa. »Hyväksyn sen.»

»Mutta kannattaako sinun lyödä hanskoja tiskiinkin vain siksi, että –»

»Fi. Hän sanoi puoli yhdeksän. Kello on kymmentä vaille. Hän teki minulle oharin. Minun on parasta...» Hän nielaisee. »... vain tyytyä tähän ja toipua pettymyksestä.»

»Hyvä on», Fiona huokaisee. »Okei. Juo kahvisi, muista, että olet mahtava tyyppi ja valmistaudu näyttämään tänään kaikille närhen munat.» Fionan jenkkiaksentti putkahtaa taas esiin, kun hän sanoo *närhen munat*. Tätä nykyä hän kuulostaa enimmäkseen yhtä dublinilaiselta kuin Siobhan. Kun he tutustuivat Gaiety School of Actingissa kahdeksantoistavuotiaana, Fiona puhui New Yorkin korostuksella ja uhkui itsevarmuutta, mutta kymmenen vuotta mönkään menneitä koe-esiintymisiä ovat lannistaneet hänet. Hänellä on huonoa tuuria, hän pääsee aina vain varalle. Siobhan on täysin varma, että tämä on Fionan vuosi. Hän on uskonut niin jo kokonaisen vuosikymmenen.

»Milloin minä en muka olisi valmis näyttämään närhen munia? Kamoon.»

Siobhan viskaa hiuksiaan taaksepäin juuri, kun joku mies kävelee ohi hänen takanaan. Mies törmää hänen tuoliinsa ja läikyttää kahviaan, jota roiskahtaa hiukan Siobhanin olkapäälle. Kaksi pisaraa imeytyy hänen postilaatikonpunaiseen mekkoonsa ja jättää pienen, puolipisteen näköisen tahran.

Tilanteessa on kaikki söpön ensikohtaamisen ainekset. Kääntyessään Siobhan ajattelee sitä sekunnin murto-osan verran – mies on aika hyvännäköinen, pitkä, sellainen tyyppi, jolta odottaisi isoa koiraa ja äänekästä naurua. Sitten mies sanoo:

»Voi jessus, sinä huitaiset vielä joltain silmän puhki tuolla tukallasi!»

Ja Siobhan päättää, ei, vaan hän on liian pahalla tuulella sie-tääkseen isoja, näyttäviä miehiä, jotka eivät välittömästi pyydä anteeksi, että roiskivat kahvia kalliille merkkimekoille. Oikeutettu kiukku polttaa hänen rintaansa, ja hän on siitä kiitollinen, jopa helpottunut – juuri tätä hän tarvitsee.

Hän ojentaa kättään ja koskettaa miehen käsivartta, hipaisee vain. Mies hidastaa kulmat hiukan kohollaan. Siobhan pitää tarkoituksella taidepaussin ennen kuin puhuu.

»Tarkoititko sanoa *anteeksi kauheasti?*» hän kysyy hunajaisella äänellä.

»Varovasti, kamu», Fiona sanoo puhelimesta, joka nojaa nyt kiikkerään saviseen kukkaruukkuun keskellä pöytää.

Mies ei varo sanojaan. Siobhan tiesi, ettei hän varoisi.

»Mitä minun pitäisi tarkkaan ottaen pyytää niin kauheasti anteeksi, Tähtikäpää?» hän kysyy. Mies seuraa Siobhanin katsetta mekon olkapäällä olevaan kahvitahraan ja naurahtaa lämpimän suopeasti. Hän esittää tiiraavansa tahraa silmät sirrillään, aivan kuin mitään ei näkyisi. Mies yrittää söpöstellä, ja jos Siobhan olisi hyvällä vegaanimaitotuulella, hän saataisi yhtyä leikkiin. Mutta kahvimiehen epäonneksi Siobhanille on juuri tehty ohari ystävänpäivänä.

»Tämä mekko maksoi melkein kaksituhatta euroa», hän sanoo. »Siirrätkö rahat tililleni könttänä vai erissä?»

Mies heittää päätään taakse ja nauraa. Muutama pariskunta vilkaisee heitä.

»Tosi hauskaa», hän sanoo.

»En vitsaile.»

Miehen hymy hyytyy, ja sitten tilanne todella repeää. Mies korottaa ääntään ensin, Siobhan etsii mekon Net-a-Porterin sivuilta. Mies ärähtää ja kutsuu häntä räpätädiksi, mikä on loistavaa, sillä siitä Siobhan saa paukkuja viiden minuutin ylimääräiseen tykitykseen, ja Fiona nauraa puhelimen näytöllä, ja Siobhan melkein unohtaa useaksi sekunniksi, että hän on yksin tympeän omituisessa kahvilassa ilman deittiä.

»Olet julmuri, Shiv», Fiona sanoo hellästi, kun Siobhan asettuu takaisin tuolilleen.

Mies on rynnännyt tiehensä heitettyään pöydälle kympin »pesulaa varten». Kaikki tuijottavat. Siobhan pyyhkäisee kiiltävät vaaleat riidankylväjähiuksensa olkapäänsä yli ja kääntyy ikkunaan päin. Leuka pystyy. Tissit eteen. Säätet ristiin.

Kun hänen päänsä on tässä asennossa, vain Fiona näkee, että hän pidättelee itkua.

»Auttoiko se?» Fiona kysyy.

»Tietysti. Ja tienasin kympin. Mitähän sillä ostaisi?» Siobhan

niiskauttaa ja ottaa ruokalistan pöydän toiselta puolelta. Hän näkee rannekellostaan, että kello on yhdeksän. Vasta yhdeksän aamulla, ja hänen päivänsä on jo ennätysmäisen kurja. »Miten olisi paistettu aamiainen nimeltä 'Aurinkoista päivää'? Tai 'Hymyä huuleen' -lehtikaalismoothie?»

Hän läiskäyttää kätensä ruokalistalle ja työntää sen taas pois. Viereisessä pöydässä istuva pari hätkähtää ja silmäilee häntä pelokkaasti.

»Voi helvetti, tämä on ehdottomasti pahin mahdollinen paikka oharille ystävänpäivänä», hän puuskahtaa. Lämmitävä kiukku on hävinnyt hänen rinnastaan, sen tilalla on esiin pyrkivien kyynelten aiheuttama yksinäinen, puristava jomotus.

»Et nyt ota itseesi», Fiona sanoo. »Se jätkä on mulkku, kun teki sinulle oharin.»

»Mulkkupa hyvinkin», Siobhan vahvistaa raivoissaan, ääni sortuen.

Fiona vaikenee. Siobhan epäilee, että ystävä haluaa antaa hänelle aikaa koota itsensä, mikä saa hänet pinnistelemaan vieläkin päättäväisemmin, jotta kumpikaan silmäripsien juuressa vaanivista kyynelistä ei vierisi poskille.

»Tiedän, että tämä oli sinulle iso juttu, Shiv», Fiona sanoo tunnustellen. »Oletko edes... Nämä taisivat olla ensimmäiset oikeat treffit Cillianin jälkeen?»

Siobhan mulkaisee näyttöä vihaisesti, myöntää tappionsa ja painelee nenäliinalla silmiään. »Mitä, luuletko etten ole käynyt treffeillä kolmeen vuoteen?»

Fiona vain odottaa kärsivällisesti. Molemmat tietävät, ettei hän ole. Fionan pitäisi kuitenkin ymmärtää olla sanomatta sitä. Lopulta Fiona huokaisee ja kysyy:

»Aiot siis dumpata hänet?»

»Todellakin. Sen jätkän peli on pelattu», Siobhan sanoo.

Mies katuu vielä katkerasti temppuaan. Siobhan ei vielä tiedä, miten kosta, mutta hän keksii kyllä jotain. Eikä mies taatusti pidä siitä.

Miranda

09.03, eikä ketään ole tullut.

Miranda järsii peukalonkynttään, nojaa autoonsa ja naputtaa rengasta saappaallaan. Hän kiristää poninhäntäänsä. Hän tarkistaa saappaidensa nauhat. Hän käy läpi reppunsa ja varmistaa, että kaikki on siellä: kaksi vesipulloa, kiipeilysetti, vanhemmilta syntymäpäivälahjaksi saatu käsisaha, jonka kahvaan on kaiverrettu hänen nimensä. Kaikki on tallessa ja kunnossa, mikään ei ole maagisesti hypännyt pois repusta hänen ajaessaan kahdenkymmenen minuutin matkan asunnoltaan.

09.07, ja vihdoinkin kuuluu renkaiden rahinaa soralla. Miranda kääntyy, kun Jamien kirkkaanvihreä ja J. Doylen logolla näyttävästi teipattu pakettiauto pysähtyy. Mirandan sydän takoo kylkiluita kuin tikka, ja hän ojentautuu hieman pidemmäksi, kun Jamie astuu autosta muun porukan kanssa.

Jamie virnistää Mirandalle, kun työmiehet lähestyvät. »AJ, Spikes, Trey, tämä on Miranda Rosso», hän sanoo.

Kaksi miehistä luo Mirandaan tutun katseen: tuo pelokas, hermostunut vilkaisu on ominainen pojille, joita on komennettu välttämään sopimatonta käytöstä. Trey on lyhyt ja tanakka, yrmeät silmät syvällä päässä. Spikes on Treytä päätä pidempi ja ruumiinrakenteeltaan kuin rugbyn pelaaja, ja hänen rotevaa rintaansa verhoaa nuhrainen ja haalistunut T-paita. Molemmat nyökkäävät Mirandalle ja suuntaavat välittömästi huomionsa pysäköintialueen nurkassa seisovaan puuhun.

Ja sitten on vielä AJ. Hän katsoo Mirandaa aivan eri tavalla, ylhäältä alas mittailen kuin ainakin mies, joka ottaa kehotuksen »älä kohtele uutta tyttöä sopimattomasti» pikemminkin haasteena.

Mirandaa on varoitettu AJ:sta, jolla on melkoinen maine. *AJ on kaatanut enemmän naisia kuin puuta*, Mirandan vanha pomo tokaisi, kun Miranda kertoi vaihtavansa Jamien tiimiin. *Enkelin kasvot ja täysin sydämettömän kusipään sydän*.

Niinpä Miranda on varautunut noihin läpätunkeviin vihreisiin silmiin, parrakkaaseen leukaan ja lihaksikkaisiin, tatuoituihin käsivarsiin. Hän on valmiina kulmakarvojen kurtistukseen kohdatessaan miehen katseen, joka sanoo: *Minä syön tuollaisia naisia aamiaiseksi*.

Hän ei kuitenkaan ole *täysin* valmistautunut pieneen koiranpentuun AJ:n sylissä.

Hän katsoo toisen kerran. AJ silittää cockapoon päätä helittämättä, aivan kuin olisi täysin normaalia kanniskella pikkupentua työmaalle tullessaan.

»Ai niin, ja tuo on Rip», Jamie lisää melko innottomasti. »Uusi koira. Sitä ei ilmeisesti voi jättää yksin kotiin, niinkö se oli, AJ?»

»Se kärsii eroahdistuksesta», AJ vahvistaa ja nostaa Ripiä hiukan ylemmäs vasten leveää, lihaksikasta rintaansa.

Miranda yrittää kovasti olla hymyilemättä. Hän suunnitteli selviytyvänsä AJ:sta sillä, ettei olisi tätä huomaavinaanakaan – kokemus on osoittanut, että se on yleensä paras strategia omahyväisten tyyppien kanssa. Mutta ... *hemmetti*, miten söpö pentu on. Hän ei ole koskaan voinut vastustaa kiharakarvaisia ja nykerönenäisiä koiranpentuja, jotka näyttävät hiukan teddykarhulta.

»Hei, Rip», hän sanoo ja ojentaa kättään nuuhkittavaksi. »Hei, pikkukaveri!»

Ripin häntä alkaa heilua AJ:n kylkeä vasten, ja Miranda yrittää olla pehmenemättä.

»Se pitää sinusta», AJ sanoo mielevästi ja silmäilee viekaasti Mirandan vartaloa, ja Mirandan aivot lyövät jarrut päälle. Koiranpentu on toki suloinen, mutta hän kiinnittää aivan liikaa huomiota sitä pitelevän miehen yläruumiiseen. Ei tämän näin pitänyt mennä.

»Hei», Miranda sanoo, irrottaa katseensa Ripistä ja hymyilee Treylle ja Spikesille. »Hauska tutustua.»

»Rosso on melkoinen kiipeilijä», Jamie sanoo ja taputtaa Mirandaa selkään. »Olisittepa nähneet hänet ilmapelastuskisassa. En ole ikinä nähnyt kenenkään kiipeävän puuhun niin nopeasti. Toitko omat kiipeilykamasit?»

Miranda ynähtää myöntävästi ja nykäisee päätään reppunsa suuntaan.

»Mene tuohon isoon», Jamie sanoo. »Asiakas tahtoo, että latvasta karsitaan kolmannes.» Hän osoittaa nyökkäyksellä suurta rauduskoivua komean talon etupihalla, jonka ulkopuolelle he ovat parkkeeranneet. Puu on hontelo ja riippuva-oksainen ja huojuu tuulessa. »Haluatko näyttää pojille, miten se tehdään?»

»Ilman muuta», Miranda sanoo ja kumartuu jo avaamaan reppunsa ja vetämään valjaansa esiin.

Mistään ei saa kovempia kiksejä kuin kiipeilystä.

Kun Miranda oli viidentoista, hän kuuli kerran etäältä miesten huutoja kävellessään yläkoulusta kotiin. Hän seurasi ääniä kadun päähän, missä oli harjoittelemassa maatalousoppilaitoksessa opiskelevia arboristeja. Siellä kasvoi rivi pitkiä ja kauniita mäntyjä, joiden oksista roikkui keltaisia ja oransseja köysiä. Miehet hänen yläpuolellaan liikkuiivat puissa kuin Tarzan, hyppivät oksanhaarojen yli, puristivat runkoja polvillaan ja nojasivat taaksepäin kiipeilyvaljaissaan. Yksi jopa roikkui pää alaspäin.

Mirandalle ei ollut koskaan tullut mieleen, että puissa voisi kiipeillä työkseen.

Ohjaaja oli huomannut hänen katselevan ja kertoi hänelle seuraavan viikon tutustumispäivästä, jolloin kiipeilyä pääsisi kokeilemaan. Hän jäi koukkuun heti, kun tunsi valjaiden kantavan hänen painonsa, nousi ensimmäiselle oksalle ja katsoi alhaalla hämmöttävää maata.

Siitä on nyt kymmenen vuotta, ja hän ei pelkästään kiipeile puissa työkseen vaan on siinä todella hyvä. Ja vaikka hänen vanhempansa eivät vieläkään ymmärrä yhtään paremmin, miksi heidän vanhin tyttärensä tahtoo välttämättä toimia niin vaarallisessa ammatissa, että häntä kehoitettiin ensimmäisenä työpäivänään hoitamaan henkivakuutus kuntoon, he ovat vastahakoisesti hyväksyneet sen. Etupäässä siksi, että on päivänselvää, miten intohimoisesti Miranda suhtautuu työhönsä.

Noustuaan koivuun ja ankkuroituaan pääköytensä korkeimpaan oksaan, joka kestää hänen painonsa, Miranda unohtaa Treyn ja Spikesin ja AJ:n. Hän unohtaa jopa Carterin, heidän lounas-treffinsä ja asun, jonka hän on huolellisesti viikannut valmiiksi reppunsa pohjalle. Kahdentoista metrin korkeudessa puussa on todella pelottavaa, vaikka olisi kuinka kokenut, eikä siellä voi miettiä mitään muuta. Siellä on ihan yksin köysien ja tuulen ja puun kanssa, joka hengittää ympärillä ja estää putoamasta.

AJ karsii aitaa tontin edessä, ja Rip tepastelee innoissaan hänen jaloissaan. Aluksi Jamie jää pitämään Mirandaa silmällä mutta lähtee noin puolen tunnin päästä auttamaan AJ:ta. Muut pojat tekevät pohjatöitä, hoitavat raskaat hommat ja työntävät oksat hakettimeen. Aamu kuuluu moottorisahojen pärinästä ja sahanpurun pölyssä.

Miranda laskeutuu pääköyttä pitkin ja pudottautuu maahan. Hänen kantapäänsä painuvat multaan puun juurella. Köysi tulee siististi alas eikä edes takerru oksiin. Tämä on ollut hyvä aamu. Hänen poninhäntänsä on purkautumassa, ja otsalla töröttää suortuvia, kun hän riisuu kypäränsä.

»Ei hassumpaa», AJ sanoo, kun Miranda kävelee hänen ohitseensa Jamien luo.

»Kiitti», Miranda vastaa ja hymyilee Jamielle. »Kaikki okei, pomo?»

»Ai niin, nyt muistankin!» Jamie sanoo ja ojentautuu silmät tuikkien sylissään kasa pähkinäpuun oksia. Hän lähestyy viittäkymmentä eikä ole enää kaikkein nopein kiipeilijä. Hän ei ole se, joka ottaa riskit. Mutta hänessä on yhä tiettyä sähkökyyttä. Todella hyvä arboristi on juuri sopivasti adrenaliininarkkari. Tai vähän liikaa, mutta pysyy hyvällä tuurilla ehjänä. »Sinun pitää lähteä yhdeltä, eikö niin? Treffeille?»

Miranda pyyhkii sahanpurua metsurin housuiltaan. Hän käyttää henkseleitä – turvahousut on suunniteltu miehille, ja ne ovat aina liian väljät vyötäröltä. Eräs tyttö ilmapelastuskurssilla neuvoi häntä hankkimaan henkselit, jotta housut eivät jonakin päivänä valahtaisi nolosti nilkkoihin.

»Jep! Lounastreffeille», hän sanoo, irrottaa moottorisahan ja asettaa sen alustalleen Jamien pakuun. »Tänään on nimittäin ystävänpäivä.»

»Vaimo muistutti siitä aamulla», Jamie sanoo ja irvistää.

»Lounastreffit?» AJ ihmettelee Mirandan takana.

Miranda ei käänny. »Poikaystäväni tahtoi tavata minut heti sen jälkeen, kun olen hoitanut ensimmäisen keikkani Jamien porukassa.»

»Tai hän on sopinut iltatreffit toisen naisen kanssa», AJ sanoo.

Miranda ei ole kovin äkkipikainen luonne. Hän ajattelee, että kusipäillä on luultavasti jokin syy käyttökseen, eikä päreiden polttamisesta ole mitään hyötyä. Mutta hän myös tietää, että pitkä pinna voi näyttää heikkoudelta, varsinkin naisella. Hän nielaisee.

»Mitä suunnitelmia sinulla sitten on illaksi, AJ?» hän kysyy ja vilkaisee taakseen juuri sen verran, että ehtii nähdä miehen hymyilevän vinosti kysymykselle. »Onko sinulla kuumat treffit?»

»Se riippuu», AJ vastaa.

»Mistä?» Miranda purkaa loputkin poninhännästään ja haroo sotkuisia suortuvia sormillaan. Hänen hiuksensa ovat paksut ja tummat, kähärät kasvojen ympärillä ja kiehkuroilla latvoista, ja melkein aina takussa.

»Siitä, antaako Jamie minun pyytää sinut ulos lasilliselle tänä iltana.»

»AJ!» Jamie ärjäisee. »Mitä me puhuimme, kun ajoimme tänne?»

Miranda vilkaisee AJ:ta pikaisesti silmiin. AJ härnää häntä, tai ehkä testaa. Mutta miehen kiinteän katseen takana on aito kuuma haaste, ja Miranda tajuaa hätkähtäen, että tämä tosiaan tekisi sen – veisi hänet ulos lasilliselle ja sitten kotiinsa. Tämä komea, vaarallinen mies.

Aika imartelevaa, kaiken kaikkiaan. Vaikka hän tietääkin, että AJ nai kaikkea mikä liikkuu.

»Miksi ei? Tiedän, että olet vapaa tänä iltana», AJ sanoo ja laittaa tatuoidut käsivartensa puuskaan rinnalleen. Hänellä on valtavat hauikset. Miranda on aivan varma, että hän risti käsi-vartensa nimenomaan esitelläkseen niitä.

Miranda kohottaa leukaansa ja vastaa hymyillen: »En ole kiinnostunut. Kiitos kuitenkin.» Hän kääntyy taas Jamien puoleen. »Huomenna puoli kahdeksalta, eikö niin? Laitatko minulle osoitteen viestillä?»

»Ei kiinnostunut!» Jamie kiljuu riemusta. »Milloin viimeksi kuulit tuon tyttöltä, AJ?»

AJ kohauttaa olkapäitään ja kumartuu nostamaan Ripin ylös, ja lähtiessään kävelemään poispäin Miranda tuntee yhä hänen katseensa.

»Siitä on aikaa», AJ sanoo. »Mutta minä väsyttän heidät aina.»

Sille Miranda nauraa. »Tätä tyttöä et väsytä», hän huikkaa hilpeästi olkansa yli. »Olen varattu.»

»Herra Lounastreffeille», AJ toteaa. »Onnen tyttö.»

Hänellä on onnea. Useimpina päivinä hän ei itse asiassa voi uskoa onneaan. Carterin kaltaisen miehen ei ikinä uskoisi katsovan kahta kertaa Mirandan kaltaista tyttöä: Carter on niin *kypsä* ja hyvin palkatussa työssä ja käyttää oikeita mittatilauspukuja. Ja hän on komea. Aikuismaisen komea, ei sillä tavoin kuin nuhruihin AJ. Carterilla on pyöreät silmälasit ja jyrävä, miehekäs leuka ja hymy, joka kerta kaikkiaan sulattaa sydämen.

He tapasivat Regin kautta, joka on Mirandan entisiä työtovereita – Reg on pelannut jalkapalloa Carterin kanssa, ja Miranda taas oli Regin kanssa pubissa eräänä päivänä viime vuonna, kun puolet joukkueesta tuli oluelle höntsäpelin jälkeen. Carter oli putipuhdas ja jälleen työpuvussa, koska oli unohtanut tuoda vaihtovaatteet iltaa varten, joten hän erottui muista kuin kiiltävä pennin kolikko. Vaikutelman täydensivät aurinkoinen hymy ja kostea tukka. Kun muut pojat heittivät herjaa hänen asustaan, hän painoi nolona päänsä, ja pubin valot saivat hänen silmälasinsa välähtämään, ja Mirandan vatsaa kouraisi. Tuo vaivautunut ele vihjaisi leveäharteisen aikuisen sisällä piilevästä pojasta ja sai Carterin vaikuttamaan helpommin lähestyttävältä.

Miranda ei voinut lakata tuijottamasta Carteria, joka lopulta huomasi sen ja soi hänelle pienen, kysyvän virneen, lievemmän kutsun kuin Miranda oli odottanut. Tuon kundin täytyy olla tottunut siihen, että naiset lakoavat hänen eteensä, Miranda ajatteli, mutta Carter ei tuntunut odottavan mitään. Lopulta Miranda pyysi – kolmen tuopin rohkaisemana ja pyörällä päästään hymynpoikasesta, jonka Carter oli heittänyt hänen suuntaansa – Regiä esittelemään heidät. *Rosso, Carter, Carter, Rosso, Reg* sanoi. *Carter, haepa hänelle juotavaa, tämä nainen ansaitsee hyvää kohtelua.*

Nyt viisi kuukautta myöhemmin Carter näyttää yhä ottavan Regin sanat tosissaan – ravintola, johon hän on pyytänyt Mirandan ystävänpäivälounaalle, on sellainen paikka, jossa ruokalistassa ei ole hintoja ja kastikkeet on pirkoteltu lautasten

reunoille. Se ei ole kaukana Ersteadista, surreylaisesta lähiöstä, jossa Miranda asuu. Hän vaihtaa vaatteita McDonald'silla kulman takana, sipaisee huulikiiltoa ja ripsiväriä ja on aika tyytyväinen itseensä kolmen minuutin kävelymatkalla hienoon ravintolaan. Siellä hän kuitenkin tuntee itsensä välittömästi lapselliseksi ja alipukeutuneeksi kävellessään heidän pöytänsä sinisessä liivihameessaan ja kuluneissa avokkaissaan. Kaikki muut naiset näyttävät todella tyylikkäiltä.

Miranda kohottaa takamustaan tuolilta ja vetää hametta vaivihkaa alaspäin pöytäliinan suojassa. Tämän luokan ravintolassa ystävänpäivä näkyy vain epäsuorasti: ruusun terälehtiä pöydillä, kaikkialla tavallista enemmän kynttilöitä, epämääräisen omahyväinen tunnelma.

Miranda tuli hiukan myöhässä, joten hän huomaa vasta hetken päästä, että kello on jo paljon yli kaksi, mutta Carterista ei näy vielä vilaustakaan. Carter on kova myöhästelemään, joten tämä ei ole mikään suuri yllätys. Mutta puoli kolmen maissa, kun tarjoilija kysyy, tahtooko Miranda juotavaa, hän tilaa kokiksen. Tämä alkaa käydä kiusalliseksi – on tukalaa vain istua siinä keskellä rakastuneita pareja, hypistellä lautasliinaa ja naputtaa jalallaan.

Hän lähettää Carterille viestin: Missä olet?! Xx

Sitten toisen: Olet tosi myöhässä?

Ja sitten: Carter?? Haloo?

Hitaasti, vähän kerrassaan, hän lakkaa olemasta nainen, joka odottaa deittiään, ja muuttuu naiseksi, jolle on tehty ohari. Mitään näkyvää muutosta ei ole tapahtunut – hän on yhä täällä, tarkistaa puhelimensa liian usein, juo lasinsa tyhjäksi liian nopeasti. Mutta kuka tahansa voi havaita, että hänen statuksensa muuttuu sekunti sekunnilta, ja kun Miranda on istunut pöydässä hievahtamatta neljäkymmentäviisi minuuttia, hänestä on tullut sääliittävä.

Lopulta hän ei yksinkertaisesti enää kestä hiljaisuutta. Sitä mukaa kuin minuutit ovat kuluneet, Mirandan hermostunut,

pakottava tarve liikuttaa raajojaan on vain yltynyt, vaikka hän on ollut koko aamun töissä. Hän sanoo itselleen, että odottaa kymmentä yli kolmeen, ja muuttaa sen viisi yli kolmeksi ennen kuin menee maksamaan kokiksensa baarin.

Ei siitä mihinkään pääse: Carter on tehnyt hänelle oharin.

Siihen on luultavasti jokin täysin järkevä selitys, hän sanoo itselleen. Jokin tosi hauska tarina. Myöhemmin Carter kertoo sen hänelle monilla eri imitaatioäänillä – Carter matkii huippuhyvin ihmisten puhetapoja, kuten Mirandan isän italialaista aksenttia ja Mirandan talossa asuvan liverpoolilaishepun nuotia. Molemmat onnistuvat prikulleen. Sitten he nauravat sitä. Siitä tulee yksi heidän tarinoistaan, tyyliin *Muistatko, kun teit minulle oharin ystävänpäivänä?*

Juuri nyt se kumminkin ottaa raskaasti päähän. Miranda puree huultaan odottaessaan korttikuitin tulostumista. Hän tietää antavansa Carterille anteeksi. On luultavasti jo antanut, koska odottaa luottavaisena tämän loistavaa selitystä. Mutta hetken verran on aika kiva kuvitella, että hän on sellainen nainen, joka ei anna anteeksi. Sellainen nainen, joka sanoo: *En siedä tätä. Jos teet minulle oharin, se on siinä. Ala vetää.*

Kun Miranda tulee kotiin, kello on puoli neljä, eikä Carterilta ole vielääkään tullut viestiä. Hän kaipaa vanhaa kämpppistään – nyt olisi todella käyttöä kaverille, joka keittäisi hänelle myötätuntoisena kupin teetä. Hän seisoo keskellä olohuonetta, kuuntelee ulkoa kantautuvia liikenteen ääniä ja miettii, onko Carter tullut siihen tulokseen, ettei hän sittenkään ollut tälle se oikea.

Tässä ei ole järkeä, Miranda Rosso, hän sanoo itselleen ja potkii avokkaat jaloistaan. *Kerää itsesi.*

Kello ei ole vielä edes viittä, joten päivää on jäljellä vaikka kuinka. Kohta hän imuroi, laittaa sitten ruokaa ja menee aikaisin nukkumaan. Ihan turha seistä tässä synkistelemässä. Mitä hyötyä siitä on ikinä ollut kenellekään?

Jane

Pikkupurtavat ovat pelastus. Niin kauan kuin Janella on suusaan minikokoinen vuohenjuustotarteletti tai pikkuruinen kevätrulla, hänellä on vähintään kolme sekuntia pureskeluaikaa miettiä vastausta niihin väistämättömiin, kauheisiin kysymyksiin, jotka esitetään kihlajaisvieraille, jonka seuralainen on tehnyt oharin.

»Oletko vieläkin yksin, tyyppä?» Keira kysyy. Hänellä on lasillinen kuplivaa kummassakin kädessään, mutta hän onnistuu silti työntämään rintojaan eteenpäin. Hänen kaulakorunsa häviää hetkeksi rintojen väliseen laaksoon iltapuvun antavassa kaula-aukossa.

Keira auttelee jaarli Langleyn säätiön hyväntekeväisyysmyymälässä kahtena päivänä viikossa. Hän on yksi niistä, jotka pyrkivät innokkaimmin parittamaan Janen ja Ronnie Langleyn, itsensä jaarlin pojan, joka aiheutti tämän koko sotkun.

Kun Jane aloitti työnsä liikkeessä, Ronnie ihastui häneen. Kaikki jaarli Langleyn säätiössä työskentelevät pitävät hillittömästi Ronniesta, jonka murheelliset kasvot herättävät välittömästi sääliä ja joka on vielä kolmeviitosenä sinkku, vaikka on rähjäisen kartanon pääperijä, mikä tuntuu kaikkien muiden paitsi Janen mielestä tekevän hänestä erittäin tavoittelemisen arvoisen.

Janen ja Ronnien yhteensaattamisesta tuli koko hyväntekeväisyysmyymälän yhteinen missio. Niinpä Jane on kertonut

valkoisen valheen. Hän väittää, että hänellä on poikaystävä. Vuosien mittaan valhe on kasvanut kasvamistaan, mutta se ei ole koskaan ennen joutunut aivan näin kovalle koetukselle.

»Olen varma, että hän on tulossa, olisiko joutunut ylitöihin», Jane sanoo heikosti ja katsoo kelloaan. Vasta varttia yli kuusi – vielä tunti »drinkkejä ja seurustelua» ennen kuin siirrytään illallispöytään.

Keira silmäilee Janea ja toteaa tekoriipset räpsyen, että tällä on sama asu kuin tänään töissä. Janen posket lämpenevät. Hän ajatteli, että vaaleanvihreä puuvillamekko kelpaisi ilman villatakia ja sukkahousuja, mutta se ei selvästikään ole tarpeeksi juhlava. Keiran takana väki sen kuin lisääntyy – täällä on *niin* paljon vieraita, että Constance ja Martin eivät mitenkään voi tuntea kaikkia nimeltä. He ovat Winchesterin raatihuoneella, ja tilaisuuden teemana on yllätyksettömästi ystävänpäivä. Vaaleanpunaista on törkeän paljon.

»Kuule, tyyppä», Keira sanoo ja irvistää niin, että rypyt syvenevät. »Me kaikki tiedämme, että olet narrannut siitä poikaystävästä. Parasta kun myönnät sen nyt, jos...»

»Jane kulta, saanko lainata sinua?» huikkaa Mortimer.

Jane kääntyy Mortimeriin päin ilme kuvastaen syvää kiitolisuutta. Keira näyttää närkästyneeltä, kun Mortimer vie Janen pois vilskeestä kohti salin reunaa.

Mortimer Daperty on seitsemänkymmentävuotias. Hän pitää töissä joka päivä ruskeaa pukua, syö lounaaksi poikkeuksetta tonnikalavoileivän ja sanoo *Hei sitten Jane! Nähdään pian!* lähtiessään joka ilta kuudelta. Kun myymälässä ei ole muita, hän ja Jane elelevät sopuisasti lämpimässä, naftaliininhajuisessa hiljaisuudessa, höyrysilittävät lahjoitettuja vaatteita ja ojentavat toisilleen käytettyjä kirjoja vaihtamatta sanaakaan.

»Näytät kerrassaan surkealta», Mortimer sanoo ystävällisesti.

»Minä... en viihdy tungoksessa», Jane sanoo ja yrittää saada hengityksensä tasaantumaan.

»Ja se nuori mies, jonka sanoit tulevan ...?»

Jane on harjaantunut väistelemään työtovereidensa henkilökohtaisia kysymyksiä. Mutta Mortimer ei yleensä koskaan utele, joten kysymys yllättää hänet, ja samassa hän jo vastaa ennen kuin huomaakaan.

»Hänen oli määrä tehdä minulle palvelus. Me emme ole yhdessä, mutta hän lupasi tulla deitikseni, jotta en joutuisi olemaan täällä yksin.» Jane katsoo kenkiään. Ne ovat järkevät, pehmeää ruskeaa nahkaa, sellaiset kengät, joissa hän ei olisi ennen ikimaailmassa näyttäytynyt. »Keira on oikeassa. Olen tosiaan valehdellut, että minulla on poikaystävä.»

Mortimer vain nyökkää. »Hyvin järkevää suojatoimenpide», hän sanoo. »Entä onko tämä ystäväsi edes soittanut?»

Jane odotti Mortimerilta jonkinlaista paheksuntaa, mutta miehen ilme on ystävällinen.

»Ei. Ei ole soittanut», Jane sanoo ja painaa katseensa taas kenkiinsä.

Mortimer maiskauttaa kieltään, mutta Jane ei ole pettynyt Josephiin vaan itseensä. Hänen olisi pitänyt olla luottamatta kehenkään. Tätä nykyä hän suosii kasveja ja kissoja, jotka ovat osoittautuneet paljon luotettavammiksi kuin ihmiset.

Muutettuaan takaisin Winchesteriin Jane on käynyt joka aamu Hoxton Bakehousessa sen avaamisaikaan ja ostanut vähärasvaisen hedelmä-granolajugurtin. Se on oikeastaan tuhlausta, mutta tapa on rauhoittava, aivan kuin sujauttaisi joka päivä jalkaansa samat kuluneet saappaat.

Kun hän näki Josephin leipomossa ensi kerran heti joulun jälkeen, hän pysähtyi ovensuussa niin äkkiä, että melkein kompastui omiin jalkoihinsa. Hän tunnisti Josephin jostain. Hän ei tiennyt, mistä, mutta se tuntui... tärkeältä. Oliko mies hänen entisestä työpaikastaan? Hän äännähti kuuluvasti »Oho!» ja tuijotti ennen kuin ehti muistuttaa itseään, että tuijottaminen on nopein tapa kiinnittää huomio itseän ja sitä pitää välttää hinnalla millä hyvänsä.

Ystävänäpäivä.

Kolme naista, kolmet treffit ja mies, joka ei koskaan saavu paikalle...

HYVINVOINTIVALMENTAJA Siobhanin tapaamiset Josephin kanssa ovat olleet lähinnä kuumia hotelliöitä. Yhteinen aamiainen ystävänäpäivänä on epäilemättä askel vakavampaan suuntaan.

Miranda on juuri saanut unelmatyön, ja sitä sopii juhlistaa ystävänäpäivälounaalla ihanan Carterin seurassa. Aikuisempi ote elämään tuntuu löytyneen, ja seurustelukin on kestänyt jo viitisen kuukautta.

Jane pyytää Joseph Carterin esiintymään valepoikaystävänään työkaverin kihlajaisissa ystävänäpäivänä. Orastava ystävyys Josephin kanssa tuntuu olevan parasta, mitä Janelle on tapahtunut hänen muutettuaan Winchesteriin.

Mutta miksei Joseph Carter ilmesty paikalle?

Hukkareissu on säkenöivän hauska ja liikuttava romaani rakkauden etsimisestä ja odottamisesta, salaisuuksien painosta ja uusista mahdollisuuksista.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-49291-8